

İSLÂM'IN HAKİM OLMASI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesiran tayyiben mubareken fihi âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasîli ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ اسْتَقْبَلَ بِي الشَّامِ، وَوَلَّى ظَهْرِي
الْيَمَنَ، وَقَالَ لِي: يَا

مُحَمَّدُ، إِنِّي جَعَلْتُ لَكَ مَا تَجَاهَكَ غَنِيمَةً، وَرِزْقًا،
وَمَا خَلْفَ ظَهْرِكَ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

مَدَدًا؛ وَلَ يَزَالُ الْإِسْلَامُ يَزِيدُ، وَيَنْقُصُ الشِّرْكَُ وَ
أَهْلُهُ، حَتَّى تَسِيرَ

الْمَرْأَتَانِ لَ تَخْشِيَانِ إِلَّا جَوْرًا؛ وَالَّذِي نَفْسِي
بِيَدِهِ، لَ تَذْهَبُ الْأَيَّامُ وَاللَّيَالِي حَتَّى يَبْلُغَ هَذَا
الدِّينَ مَبْلَغَ هَذَا النَّجْمِ

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 86/2 (Inna'llàhe azze ve celle istakbele bi'ş-şâm, ve vellâ zahri'l-yemen, ve kàle lâ: Yâ muhammed, innî cealtü leke mê tecâheke ganîmeten ve rizkan, vemâ halfe zahrike mededen; ve lâ yezâlü'l-islâmü yezîdü, ve yenkusu'ş-şirkü ve ehlühû, hattâ tesîre'lmer'etâni lâ tahşiyâni illâ çevren; ve'llezî nefsi bi-yedihî lâ tezhebü'leyyâmü ve'l-leyâlî, hattâ yeblüğa hâze'd-dîne mebleğa hâze'nnecmi.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlelerin üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber-i Zîşânımız, Muhammed-i Mustafa SAS Efendimiz Hazretleri'nin mübarek ehâdîs-i şerîfesinden bir miktar okumak üzere, şu mescid-i şerîfte, namazın arkasından oturmuş bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin izahına başlamadan önce, evvela Peygamber Efendimiz'in rûh-ı pâkine hediye olsun diye, sonra onun bütün âlinin, as-hâbının, etbâının ruhlarına hediye olsun diye, Peygamber Efendimiz'in makâm-ı irşâdının vâ-risleri sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemiz, ev-liyâullâh büyüklerimizin ruhlarına hediye olsun diye; ta Ebû Bekrini's-Sıddîk ve Aliyyü'l-Mur-tazâ Efendilerimizden, o çağlardan bugünü-müze, Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar güzerân eylemiş mürşitlerimizin, şeyhle-rimizin, ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldelerde medfun bulunan enbiyâullah, evliyâullah ve mürşidîn-i kâmilîn ve sâlihînin ruhlarına hediye olsun diye; medâr-ı iftihârımız Yuşa AS'ın, Ebû Eyyüb el-Ensârî RA Efendimiz'in hâsseten ruhlarına hediye olsun diye, bütün hayır hasenât sahiplerinin ruhlarına ve hâsseten şu camiyi bina etmiş olan İskender Paşa'nın ruhuna ve bu camiyi onun bina ettiği zamandan bugüne kadar hizmette tutmak için, zaman zaman tamir, tecdit ve tevsî edip hizmette devamını sağlayanların ruhları şad olsun diye ve bu camide ibadet etmiş, vazife görmüş, imamların, müezzinlerin, vâizlerin, kayyûmların, cemaatlerin, ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından şu tatil gününde keyfini, pik-niğini, gezmesini, zevkini bu tarafa döndürüp, buradaki hadis dersinden zevk alacak, sevap kazanacak diye, buraya gelmiş olan siz kıymetli kardeşlerimizin de ahirete göçmüş olan bütün müslüman geçmişlerinin, analarının, babala-

rının, dedelerinin, ninelerinin, kardeşlerinin, evlatlarının, dostlarının, arkadaşlarının, yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Rabbimiz'in huzuruna yüzümüz ak, alını açık, sevdiği kullar olarak varalım, cennetiyle cemaliyle müşerref olalım diye bir

Fâtiha üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım!

.....

a. Peygamber SAS'in Şam'a Döndürülmesi

Demin Arapça aslî metnini okuduğumuz hadîs-i şerif, Gümüşhâneli Hocamız'ın tertip etmiş olduğu *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 86. sayfasında 2. hadîs-i şeriftir.

Bu hadîs-i şerifi, Taberânî, Ebû Nuaym ve İbn-i Asâkir Ebû Ümâme RA Hazretleri'nden rivayet etmişler. Müjdeli bir hadîs-i şeriftir.

Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuşlar:¹

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ اسْتَقْبَلَ بِي الشَّامِ، وَوَلَّى ظَهْرِي

الْيَمَنَ، وَقَالَ لِي: يَا

مُحَمَّدُ، إِنِّي جَعَلْتُ لَكَ مَا تَجَاهَكَ غَنِيمَةً، وَرِزْقًا،

وَمَا خَلْفَ ظَهْرِكَ

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.145, no:7642; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.26, no:859; İbn-i Asâkir, *Târih-i Di-maşk*, c.I, s.392, Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.107; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.371, no:31781; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.213, no:41334.

مَدَدًا؛ وَلَ يَزَالُ الْإِسْلَامُ يَزِيدُ، وَيَنْقُصُ الشِّرْكَُ وَ
أَهْلُهُ، حَتَّى تَسِيرَ

الْمَرْأَتَانِ لَ تَخْشِيَانِ إِلَّا جَوْرًا؛ وَالَّذِي نَفْسِي
بِيَدِهِ، لَ تَذْهَبُ الْأَيَّامُ وَاللَّيَالَى حَتَّى يَبْلُغَ هَذَا
الدِّينَ مَبْلَغَ هَذَا النَّجْمِ

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 86/2 (Inna'llàhe azze ve celle istakbele bi'ş-şâm, ve vellâ zahri'l-yemen, ve kàle lî: Yâ muhammed, innî cealtü leke mê tecâheke ganîmeten ve rizkan, vemâ halfe zahrike mededen; ve lâ yezâlü'l-islâmü yezîdü, ve yenkusu'ş-şirkü ve ehlühû, hattâ tesîre'lmer'etâni lâ tahşiyâni illâ çevren; ve'llezî nefsî bi-yedihî lâ tezhebü'leyyâmi ve'l-leyâlî hattâ yeblüğa hâze'd-dîne mebleğa hâze'n-necmi.) (Inna'llàhe azze ve celle) “Çok aziz ve çok yüce, celîl olan Allahu Teâlâ Hazretleri, (istakbele bî) beni yöneltti, döndürdü, yönümü çevirdi.”

Buradaki *be* harf-i cerri, *istakbele* fiilinin mânasını müteaddî yapmak içindir. *İstakbele*, “yönelmek” demek. *İstikbâl-i kible*; “kibleye yönelmek, yönünü o tarafa dönmek” demek.

Aslında *kubûl*, “insanın önü” demek. *İstakbele*, “önünü bir yere çevirmek” mânasına geliyor. *Bi* de müteaddî yapıyor, transit yapıyor, geçişli

yapıyor; “Beni döndürdü.”

“Çok azîz ve çok celîl Allah-u Teâlâ Hazretleri, benim yönümü döndürdü. Nereye? (*Eş-şâm*) Şam tarafına döndürdü.”

O zaman Şam, bir şehir adı değildi, bir bölge adıydı.

Şam bölgesi neresidir? Filistin’den Irak’a kadar, Suudi Arabistan’ın kuzeyine rastlayan kuşağa, bölgeye, –İçinde Ürdün var, Suriye var, Irak var, belki İran’ın bir kısmı var– Irak-ı Acem denilen o mıntıkaya Şam derlerdi. *Diyâr-ı Şam*, Şam diyarı... Kelime mânası; solda kalan bölgeler demek.

Bu mânâ nereden geliyor? Niye o tarafa “*Diyâr-ı Şam*” demişler? “Solda kalan beldeler, yurtlar” demişler?

Araplar, yönleri düşünürken yönünü güneşin doğduğu tarafa dönen bir insan düşünüyorlar, güneşi esas alıyorlar. Güneşin doğduğu taraf esas. Yönünü Doğu’ya döndüğü zaman, sol taraf, sol, Kuzey... Suudi Arabistan’ın topraklarını düşünün, Arap yarımadasını düşünün; onun Kuzey’i. Bütün o Kuzey bölgesi, Şam.

Biz şimdi Şam kelimesini nasıl kullanıyoruz? “–Suriye’nin baş şehri Şam” diyoruz.

Halbuki Suriye’nin baş şehrinin adı Arapçası Dımaşk; Almancası, Fransızcası, işte batı dillerinde *Damaskus* diyorlar; yine aynı kökten.

Biz *Dımaşk* kelimesini bilmiyoruz. *Dımaşk* kelimesini tarihte dedelerimiz kullanmış ama biz bilmiyoruz.

Suriye'nin baş şehri neresi?

“Şam” diyoruz. “Şam” bölgenin adı. Şehrin adı *Dımaşk* aslında, bunu böyle bilin. Neden? Çünkü hadîs-i şerifte diyor ki:

“—Allah benim yönümü Şam tarafına döndürdü.”

Nereye döndürmüştü? Kuzey'e döndürmüştü, Hicaz'ın Kuzey mıntıkasına...

(*Ve vellâ zahri'l-yemen*) “Sırtımı da Yemen'e çevirdi.”

Yemen kelimesi de, *yemîn* kelimesinden geliyor. *Yemîn*, Arapça'da sağ demek. Şimâl “sol” demek, *yemîn* de “sağ” demek. Tabi insan Doğu'ya dönünce sağ tarafı *Yemen* olur. Cenup tarafı, aşağısı Yemen olur. Mantıkları böyle. Yönleri isimlendirmeleri böyle olmuş.

“—Sırtımı Yemen'e döndürdü, yönümü Şam'a döndürdü. Allah, benim yüzümü Kuzey'e çevirdi, arkamı da Güney'e döndürdü.”

(*Kàle lî: Yâ muhammed*) “Ve Rabbim, Allah-u Teâlâ Hazretleri bana buyurdu ki:

“—Ey Muhammed! Ey benim peygamberim! Peygamber-i Zîşânım, Habîbim, Habîb-i Edîbim, yâ Muhammed! (*İnni cealtü leke mâ tucâheke ganîmete ve rızka*) Ben azîmüştân, senin yüzünü döndürdüğüm tarafı, sana ganimet ve rızık olarak nasib ettim. Ganimet ve rızık kıldım.” buyurdu.

Rasûlüllah'ın ganimetleri ve kazançları Kuzey'de olacak.

(*Ve mâ halfe zahrike mededen*) “Arka tarafını

da, Yemen tarafını da sana takviye ve imdat, seni güçlendirme yeri yaptım.”

Demek ki Yemen tarafından güç kazanacak; Kuzey tarafını Allah, Rasûlüllah’a verecek, Rasûlüllah’ın ganimeti olacak, mü’minlerin rızkı orada olacak.

Öyle olmuştur, Peygamber Efendimiz’in buyurduğu gibi olmuştur. İslâm daha Peygamber Efendimiz’in zamanında, hemen Tebük’e kadar, Kuzey’e kadar çıktı. Ondan sonra da Hz. Ömer zamanında Kudüs-ü Şerîf fetholundu. Allah ikinci bir Ömer nasib etsin de Kudüs’ü tekrar fethedelim.

Biliyorsunuz bir kere daha düşmanların eline düşmüştü de Selahaddin-i Eyyûbî kurtarmıştı. Bir de Selahaddin olsun, “Selahaddin Ömer” olsun inşaallah, Kudüs’ü kurtarsın, müslümanlara tekrar bağışlasın.

Adamlar —Yahudiler— Kudüs’ü aldılar. Nasıl bölmüşler biliyor musunuz? Bir tarafını Ermenilere vermişler, bir tarafını hıristiyanlara vermişler. Bir tarafını kendileri almışlar. Ne yapıyorlar?

Bütün İslâm düşmanlarına pay veriyorlar ki müslümanlar oraya saldırdığı zaman, hepsi karşı çıksın. Planları, programları öyle. Elin Ermeni’sinin orada hiç hakkı yokken onu oraya yerleştiriyor. Müslümanları da surun dışına atmışlar; iki de bir de de çeşitli gazetelerde olayları okuyorsunuz.

Amerika’nın, Avrupa’nın, hıristiyanların desteğiyle, koalisyonlarıyla büyük haksızlıklar,

çok büyük zulümler yapılıyor. Bu konuda müslümanlara karşı birlikleri var, koalisyonları var.

Müslümanlar utansın! Müslümanlar hak yoldayken, birbirleriyle birlik içinde değiller de, hıristiyanlar kendi mezheplerindeki insanların dışındakileri bile kesmişken; katolikler, protestanların evlerinin kapısının üzerine tebeşirle işaret yapıp, boyayla boyayıp, bir gecede baskın yapıp katletmişken, birbirlerini öldürmüşken; bugün Yirminci Yüzyıl'da bazı devletlerin anayasasında, hıristiyanların filanca mezhebi buraya giremez diye hüküm var.

Demokrasi filan hepsi hikâye, hepsi laf. Birbirleriyle mezhep kavgaları varken, birbirlerini yerken birleşiyorlar. İki yüz küsur hıristiyan mezhebi varken, haçlı orduları yahudileri kesmişken, asmışken... Avrupa'da teşekkür edip Anadolu'ya doğru gelirken,

Tuna boylarında yahudileri kese kese geldiler.

İspanya'dan yahudileri çıkardılar, attılar, kestiler. Türkiye'ye geldiler. Osmanlılar; yazık, mazlum diye acıdılar onları barındırdılar. Yahudileri keserken, yahudilere "Hz. İsa'nın düşmanı" diye baktıkları halde, birbirleriyle mücadele ederken, "Katoliklik, Ortodoksluk, Protestanlık, Evangelistlik, Moneteryan" gibi bir sürü mezhebe ayrılmışken, onlar birleşiyorlar da; Allah'ın varlığına, birliğine gönül vermiş, Allah'a söz vermiş, Allah'a teslim olmuş; "Ben sana teslimim yâ Rabbi, emrindeyim!" diye müslüman olmuş, –müslüman olmak demek

teslim olmak demek— teslim olmuş kimseler birbirleriyle birleşemiyorlar.

Irak da birleşmiyor, Suriye de birleşmiyor, Suud da birleşmiyor, Mısır da birleşmiyor. Komşu ülkeler birleşmiyor; Libya Mısır’la düşman, Tunus’a düşman... Cezayir Fas’la düşman.

“—Birlik beraberlik duygusuna alışmasınlar.” diye Ramazan’a bile kasten aynı günde başlamıyorlar. Birisi bir gün başlarsa, ötekisi politika olarak illa başka günde başlıyor. Öyle duydum, öyle yapıyorlarmış.

Mısır, Sudan’a düşman, Sudan’ın içindeki kabileler isyan halinde, iç mücadelenin içinde.

İşte Somali perişan, diktatörler çıkmış halkı eziyor, geliştirmemiş, çalıştırmamış. Arnavutluk’un başına hoca soyadlı “Enver Hoca” diye bir komünist geçmiş, Arnavutluk’u en geri ülke olarak tutmuş. Halbuki Arnavutluk’un yüzde doksan dokuzu müslümandı. Şimdi müslümanların nispeti yüzde yirmi beş, yüzde otuz azalmış; hıristiyanlar çoğalmış.

Müslüman ülkelerin başına bir kukla diktatör geçir, müslüman ülkeleri ileri götürme! Hıristiyanlar ilerlesinler, yükselsinler, modernleşsinler, müslümanlar geri kalsınlar. Dünyanın her yerinde politika bu...

Somali perişan, aç. Sudan perişan, Cezayir perişan. Fas, Moritanya; işte dünyanın neresi varsa, orada müslümanlar perişan.

Müslümanlar utanmıyor da... İdarecileri utanmıyor; onlar utanmaz, arlanmaz ajan,

Batı'nın kuklası. Aşağıdaki müslümanlar da utanmıyor ve bunlara söylemiyor; “Birleşin!” demiyor.

Afganistan'da cihad ettiler, Rusları attılar, şimdi utanmadan birbirlerine roket atıyorlar, birbirlerini öldürüyorlar. Öbür tarafta da, Çeçenistan'da Ruslar müslümanları bombalıyor; müslüman köylerini, şehirlerini mahvediyor.

Avrupa'nın tasvibiyle, gizli desteğiyle, silah vermesiyle, Sırp'lar Yugoslavya'daki müslümanları yok etmekle meşgul, yok etmeye çalışmakla meşgul. Kesiyor, asıyor, bombalıyor; hiç birisi gık demiyor.

Amerikan uçağını düşürüyor; kahraman Amerika, Irak'ın karşısında aslan kesilen Amerika, Sırp'ın karşısında bir şey yapmıyor. Uçağını düşürdü. Bizim burada tatbikatta, *Muhaberat* gemisini bombalayan Amerika, orada tatbikatta, dost tatbikatında beş tane komutanımızı şehit eden Amerika; madem bu kadar keskin nişancısın, madem attığını on ikiden vuruyorsun, hadi işte Sırp, bak sana böyle yapıyor.

Hepsi oyun, hepsi hile, hepsi rol, hepsi trajedi, tiyatro... Allah müslümanlara akıl versin. Akıl fikir versin, vicdan versin, insaf versin, uyanıklık versin, birlik versin, dirlik versin...

b. İslâm Gelişecek

Ne buyurdu Peygamber SAS:

(*Lâ yezâlü'l-islâmü yezîdü ve yenkusu'ş-şirkü ve ehlühû*) “Müslümanlık artacak artacak artacak, çoğalacak. Müslümanlık çoğalmaya

devam edecek. Şirk ve müşrikler, şirkin ehli olan müşrikler, gittikçe azalacak. İslâm gelişecek, şirk gittikçe gerileyecek.”

(*Hattâ tesîre'l-mer'etâni lâ tahşeyâni illâ cevren*) “İslâm diyarlarında müslümanlar o kadar huzura erecekler ki müslümanlık artacak, müşriklik yok olacak. İki kadın seyahat edecekler, şehirlerarası seyahat yapacaklar da ancak ellerindeki erzakın tükenmesinden korkacaklar, başka bir şeyden korkmayacaklar.”

“—Bize hücum olur mu? Bizi yağmalarlar mı? Bizi öldürürler mi? Bizi kaçıırırlar mı? Paramızı alırlar mı?” diye bir korku olmayacak.

İslâm'ın yayıldığı diyarlar o kadar emniyetli olacak. Ancak “Suyum biterse, torbamdaki ekmeğim biterse, çölde sıcakta ölür müyüm?” diye korkacak; başka bir şeyden korkma olmayacak.

Peygamber Efendimiz müjdeliyor:

(*Ve'llezî nefsî bi-yedihî*) “Şu nefsim, şu hayatım, şu canım, kudreti elinde olan Allah'a yemin olsun ki, (*lâ yezhebü'l-eyyâmü ve'l-leyâlî hattâ yeblüğa hâze'd-dînü meblağa hâze'n-necm*) “İslâm dini, bu din şu yıldız gibi yükseklere çıkmadıkça geceler gündüzler geçmeyecek.”

“—İslâm şu yıldız kadar yücelmedikçe, yükseğe çıkmadıkça o kadar şerefli olmadıkça, günler geceler geçmeyecek. İslâm muzaffer olacak, gâlip olacak; herkes onu görecek.” diye müjdeledi. Öyle olmuştur.

İslâm garibâne başlamıştır, mazlumâne başlamıştır. İlk müslümanlar çok eza cefa çekmişlerdir; şehid olmuşlar, işkence görmüşler, şehirlerinden çıkarılmışlardır. Evlerine, tarlalarına el konulmuştur; hicret etmek zorunda kalmışlardır.

Müşrikler mallarını, eşyalarını yağmalamışlardır. Müslümanlar Mekke-i Mükerrerme'yi terk etmişlerdir ama Allah sonunda onlara yardım etmiştir, geri dönüp Mekke'yi de fethetmişlerdir. Bir zamanlar kendilerine zulmeden insanlar, onların önünde diz çökmüştür, İslâm yayılmıştır.

Peygamber Efendimiz bunun olacağını biliyordu. Böyle müjdeledi ve yön gösterdi.

Bakın ne diyor?

“—Allah benim yönümü Kuzey'e, Şam diyarına döndürdü. Arkamdan destek alacağım; Yemen tarafından, o taraflardan, müslümanlardan destek alacağım. Bu tarafları Allah bana ganimet ve rızık olarak tayin buyurdu; oralar elimize geçecek, müslüman olacak.” dedi.

Hız. Ömer zamanında müslümanlar gittiler, Kudüs'ü aldılar; bir. Kudüs hıristiyanlığın çok önemli kalelerinden, merkezlerinden birisiydi. Hız. Ömer gitti, teslim aldı.

Kölesiyle iki kişi yola çıktılar. Öyle motosikletli, muhafızlı, alaylı malaylı değil! Bir develeri vardı, deveye bazen Hız. Ömer binliyordu, köle yürüyordu, bazen “Dinlensin.” diye köle binliyordu, Hız. Ömer yürüyordu. Kudüs'e geldiler.

Şehir halkı:

“—Şehri halifeye teslim edeceğiz, halife gelsin teslim edelim!” demiş.

Kudüs’e geldiler. Kudüs’te sıra kölenin, köle binecek, köle devenin üstünde koca İslâm halifesi Ömerü’l-Faruk RA devenin önünde...

Bir de dere akıyor, dereyi geçecekler; “Üstüm ıslanmasın.” diye, Hz. Ömer paçaları da sıvadı. Babayiğit, paçaları da sıvadı, şap şup, şap şup geçtiler.

Hz. Ömer deveyi çekiyor, köle devenin üstünde. İslâm komutanı koştu geldi;

“—Aman, yâ Ömer! Rezil olacağız yapma, etme eyleme. İslâm’ın izzetine hâlel deyince!”

“—Git be!” dedi; “İslâm’ın izzeti hâleldar olur mu? Müslüman ne yapsa İslâm’ın izzeti öyle durur. İşte bayrak, izzeti itibarı yüksekte durur. Bu sözü söylediğin için azlederdim ama neyse.” dedi.

Rezil olmak yok. Aldırmadı; karşısındakileri sinek kadar görmüyor. Neden?

Gayrimüslim. Aklı olsaydı müslüman olurdu. Müslüman olmamış, kıymeti yok. Geldi; öyle babayiğit, karşı taraf hayretler içinde, hayranlık içinde, dehşet içinde, ürperti içinde.

Hz. Ömer yaya, kölesi devenin üstünde...

“—Allahu ekber!” Şaşırdılar.

Siz hiç böyle bir şey gördünüz mü?

Onlar da görmediler.

Tarihte duyulmuş mu? Duyulmamış.

İslâm bu, adalet var, Hz. Ömer'in adaleti var. Hz. Ömer; "Sıra kölenin." diye, onu bindiriyor. Adamın kölesi; "öl" dese ölecek, hizmetçisi ya, hayatı kendisine bağlı.

"—Şurada yat!"

"—Baş üstüne efendim."

"—Şunu getir!"

"—Peki, efendim"

"—Kuyudan su getir!"

"—Baş üstüne efendim."

Çünkü köle. Köleliğin kaynağı ne?

Harp esirleri... Harpte esir alıyorsun, adamı öldürmüyorsun. "Öldürmeyeyim seni, hadi sağ ol!" diyorsun, hayatını bağışlıyorsun; köle o...

"—İslâm'da kölelik niye var?"

Harp olduğu için var. Müslümanla harp eden insan, ya savaşta kılıçtan geçirilir, öldürülür, ya da hayatı bağışlanır, köle olur. Köleliğin kaynağı, cariyeliğin kaynağı savaş, başka bir şey değil. Sonradan da müslüman olabilir.

Köle sonradan müslüman olabilir ama müslüman köle alınamaz. İslâm'da müslümanın köle olarak alınması yok.

Adalete bak!

Hz. Ömer'in kölesi de müslüman tabii. Olsun köle ama Hz. Ömer onu deveye bindiriyor. Tabi Kudüslüler anladılar, anlamaz mı? Cin gibi herifler. Anladılar ki gelen hak dinin mensubu.

Bu oyuncak değil.

Burada prensipler pırıl pırıl, kale gibi sağlam. İslâm'ın güzelliğini anladılar. Müslüman olan oldu, olmayan yıkıldı, gitti. Toprak oldu, tozu bile kalmadı. Şimdi cehennemde yanıyor. Kendisi bilir; isteyen müslüman olsun, isteyen olmasın.

Papa isterse saltanat içinde, altınlar gümüşler içinde yaşasın, âhirette mahvolsun. İsterse müslüman olsun, papalıktan, altından vazgeçsin, âhiretini kurtarsın.

İki tane yol var; buyur beęen beęendięini...

Cenneti mi istersin, dünyayı mı? Âhireti mi istersin dünyayı mı? Âhireti isteyen, Allah'ın yoluna gelecek, bırakacak. Allah'ın emrini tutacak.

Peygamber Efendimiz Herakliyus'a elçi gönderdi:

“—Müslüman ol, selâmete er!” dedi.

Herakliyus müslüman olmaya niyetlendi. Çünkü inceledi hak din, tamam, hak peygamber, neredeyse müslüman olacaktı, çevresi razı olmadı.

“—Biz Hıristiyanlığı, eski dinimizi bırakacak mıyız?”

Bırakacaksın tabi, yeni Peygamber gelmiş, bırakacaksın. Devir değişti.

Türkiye'de bile seçim oluyor, iktidar değişiyor, eskisi yenisine makamını götürüp veriyor. Ne yapsın?

Reisicumhur deęişiyor; onun yerine ötekisi

geliyor, oturuyor. Ne olacak; değişir.

Allah yeni Peygamber göndermiş, tâbî olacaksınız. Tâbî olmadılar, mahvoldular. Tâbî olmadı; putperest olarak, hıristiyan olarak, haça tapan insan olarak öldü, mahvoldu.

Ne kadar pişman oldu?

Firavun bile öleceği zaman pişman oldu ya. Hıristiyanlar da pişman oldu. İslâm'ın hak din olduğunu anlayıp da müslüman olmayan insanların hepsi pişmandır. Hepsi pişman olacak, hepsi mahvolacak, hepsine Allah soracak:

“—Ben Peygamber göndermedim mi? Niye ona uymadın?” diyecek.

İhtar ediyoruz, ikaz ediyoruz, banda giriyor, ses bandına alınıyor, yazıyoruz, söylüyoruz. Papa'ya söylüyoruz, Avrupa'ya söylüyoruz, şu zalimlere, hainlere söylüyoruz, Ruslara söylüyoruz, Amerikalılara söylüyoruz. Bırakın bu haçı ya! Masal bu ya, martaval! Bırakın şu noeli moeli, pamuk sakallı uydurma kırmızı başlıklı, oyuncaklı işleri.

Allah'ın varlığını anlayın! Allah'ın yoluna gelin! Hz. İsa'nın da razı olacağı imana gelin. Gelmiyor; tarihte Türklerle kızgınlığı var. Bırak kızgınlığı ya, ahiretin gidiyor.

Sonra Türkler sana ne yaptı yani?

Ali Yakup Hoca, cennet mekân Arnavut asıllıydı kendisi:

“—Allah razı olsun Osmanlı- lardan... Geldiler bizi müslüman ettiler; yoksa belki biz de hıristiyan olurduk, öteki Avrupa kavimleri gibi

olurduk, Sırplar gibi olurduk.” diyordu.

Allah saklasın, Allah etmesin. Şu Sırpların canavarlığına bak! Sırp mı? Sırtlan mı? Belli değil. Şu Yunanlının kepazeliğine bak, hainliğine bak! Zalim!

Neden? İmanı yok. İmanı olmayan insanın, dengesi olmaz, yaptığı işte güzellik olmaz, zulüm olur. Dünyayı karıştıran imansızlar, mahveden insanlar imansızlar, doğru imana sahip olmayanlar.

Dünyayı düzeltecekler kim? İmanlılar, Allah’tan korkan insanlar, takvâ ehli insanlar, Hz. Ömer gibi insanlar. Kölesini deveye bindirebilen insanlar. İnsanlar arasında fark görmeyen, gösterişe aldırmayan, paçasını sıvamış geliyor. Biz olsaydık, redingot mu giyecektik, frak mı giyecektik, silindir melon şapka mı takacaktık?

Siyasilerden büyük birisi, bize ziyarete gelmek istemiş. Danışmanlarına sormuş;

“—Biz Şeyh Efendi’nin yanına gidiyoruz; ne giyeceğiz?”

Ne giyeceksin, temiz kalple gel, olduğun gibi gel ne olacak? Merasimin ne kıymeti var, elbisenin ne kıymeti var?

Parası olan haydut da bu elbiseyi alabiliyor; gangster de, mafya reisi de alabiliyor. En güzel elbiseyi giyip karşına çıkabiliyor. Elbise çıktı mı, yine eski haydut gangster. O elbiseyi giyince adam olmuyor ki elbise insanı adam etmiyor ki.

İnsanı adam eden iman. İnsanı insan eden; insanı, insanların en olgunu, sultanı eden iman,

irfan! Mühim olan o. Anlamıyor herkes, görünüşe bakıyor. Müslüman öyle değildir. Müslüman biraz efedir, kahramandır, babayiğittir. Öyle teferruata bakmaz, işin özüne bakar.

c. Müslüman Zulmetmez

Ben bir kimseye zulmediyor muyum?

“—Osmanlılar zulmetmiş!”

Etmeydi. Osmanlı gayrimüslimlere zulmetseydi, bugün dünya üzerinde Rum bulunmazdı, Ermeni bulunmazdı. Keserdik hepsini! Pastırma yapardık. Kendimiz de yemezdik, köpeklerimize yedirirdik, olur biterdi, tamam.

Müslüman domuz eti yemez; oldu, bitti. Yapmadık, yapmayız yine de yapmayız, yapamayız. Neden?

Allah elimizi kolumuzu bağlamış. İslâm'da zulmetmek yok, kötülük yapmak yok. Aklını kullansın, müslüman olsun.

Aklını kullanmıyor. Bırakırsın, ne yapalım. Âhirette cezasını çeker.

Kiliselerini bıraktık, yıkmadık. Bak onlar yıkıyorlar. Din adamlarına dokunmadık; bak onlar öldürüyorlar. Ahaliye bir şey yapmadık; bak onlar katliam ediyorlar. Tuna'yı cesetlerle doldurdular, hâlâ bombalıyorlar.

Hem ne zaman bombalıyorlar?

Su doldururken bombalıyor, fırının kuyruğundayken bombalıyor, cenazesini gömerken bombalıyor. Utanır insan; çocuğu bombalıyor.

Bu kötülüğü, bu çirkinliği göremiyor musunuz?

Ey dünyanın mel'un insanları! Gayrimüslimler!
Bu çirkinliği, bu rezaleti bu alçaklığı, bu
kalleşliğin kalleşlik olduğunu göremiyor
musunuz?

“—Aaa!’ diyecek bir insan yok mu içinizde?
‘Aaa’ olmaz bu kadar da!” diyecek bir vicdan
sahibi yok mu? Vicdan denilen bir şey yok mu?
Vicdan denilen malzeme sizde bulunmaz mı?

Yok. Utanmıyor, arlanmıyor. O kim? Müslüman...
Ölsün! Biz öyle dememişiz ki.

“—İspanya’da Katolik, katı insanlar yahudileri
kesiyor.” diye, almışız, memleketimize getir-
mişiz.

Sonra yahudiler burada bizim kuyumuzu kazmış.

Padişahlık zamanında Marko Paşa’yı nâzır
yapmadık mı, Ermeni paşasını bakan yapmadık
mı? Paşa yaptık, dışişleri bakanlığında
çalıştırdık, mevki verdik, makam verdik. Bizde
zulüm yok, olmaz! Neden?

Allah zulmü yasaklamış. Ölçümüz var. Ne
yapacağımız belli. Eman verdiğimiz insanın,
malına canına dokunmak yok. Himayemize
aldığımız insana zulmetmek yok, namusuna yan
bakmak yok; bizde böyle, yedi asırdır böyle...

“—Canım, Osmanlılar zalimmiş!”

Osmanlılar zalim olsaydı, bunların metotlarıyla
çalışsaydık bugün dünya üzerinde Ermeni
kalmazdı. Bunların metotları bu:

“—Yeryüzünde müslüman bırakmayalım!” diye

çalıyorlar.

“—Katliam yapalım; ne kadar öldürürsek o kadar kârdır.” diyorlar.

Anadolu’ya çıktıkları zaman böyle yaptılar, Balkanlar’dan geldikleri zaman böyle yaptılar, Kafkasya’dan Erzurum’a geldikleri zaman böyle yaptılar; köy ahalisini öldürdüler.

Kıbrıs’ta böyle yaptılar; çoğumuz biliyoruz. Köy ahalisine saldırdılar, öldürdüler. Boşnaklara böyle yaptılar. Çünkü bunlarda öldürmek esastır.

“—Öldür!”

Öldürürler. Papazları da teşvik eder. Kilisede koca sakallarıyla onlar teşvik eder de, ötekiler ondan yaparlar. Asıl kabahat onların...

Biz yapmayız, yapmıyoruz, yapamayız. Neden?

Allah bize öyle emretmemiş, biz adaletliyiz. Biz merhametliyiz. Peygamber Efendimiz savaşa gönderirken tembih ederdi:

“—Papazlara dokunmayın, kendi hâlinde ibadet eden insanlara, ihtiyarlara, kadınlara, çocuklara dokunmayın. Tarlaları bahçeleri tahrip etmeyin, ağaçları yakmayın. Sadece sizinle çarpışan edepsizlere haddini bildirin, onlarla çarpışın, o kadar.”

Müslüman bir yere gitti, İran’a gitti, bir başka ülkeye girdi; ne yapar?

“—Müslüman olun!” der.

“—Olmak istemiyoruz, hık da mık da, bilmem ne de...” “—Tamam, o zaman bizim himayemizi

kabul edin, vergi verin!” Himayesini kabul eder, vergi verir, yaşar, rahatına bakar.

Bugün Süryaniler Güneydoğu Anadolu’da, asırlardır varlıklarını korumuşlardır. Peygamber Efendimiz zamanında kendisine gönderilen mektuplar bile kiliselerinde durur. Ne yağmalanmıştır, ne hücum edilmiştir çünkü biz kiliseye de hürmet ederiz, havraya da hürmet ederiz; öyle tecavüz yoktur.

Onlar topu çevirirler, minareyi bombalarlar, kubbeyi bombalarlar. Neden? Edepsiz.

Neden? Papazları söylüyor, ondan.

Neden? Müslüman seviyesinde değil de ondan. Çünkü zalim! Kalplerinin köklerinde zulüm var, merhametsizlik var, öldürmek var; “Öldürmenin mahzuru yoktur.” fikri var. Müslüman’a merhamet anlayışı yok; bunu bilin.

Bunların hepsinin niyetleri sizi kesmektir, Türkiye’de müslüman bırakmamaktır, Türkiye’yi İslâm’dan önceki devresine getirmektir. Hititlilerin devresine getirmesine razılar, puta taptırtmaya razılar, Allah’a ibadete razı değil, hainler, zalimler! Ve döndürüyorlar, propaganda ile reklamlarla dinsizleştiriyorlar, komünistleştiriyorlar, imansızlaştırıyorlar, ateistleştiriyorlar.

Birisine sormuşlar:

“—Tabii ateistim ben.” demiş.

Bakmış ki “ateist” kelimesinin mânasını anlamıyor;

“—Ateistlik ne demek?” demiş.

“–Atatürk’ün adamı olmak, taraftarı olmak...”

Hay Allah müstehakını versin. Meğerse ateistliği, “Atatürkçülük” anlıyormuş. “Tabii ateist olacağım.” diye, bir de oradan hapı yutuyor.

Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim, ne yapacağız?

Müslümanlar birleşecek, müslümanlar birbirini destekleyecek. Müslümanlar; cümle cihan halkının bizim aleyhimize olduğunu bilecek, içeride fitne kaydattığını bilecek. Müslümanı müslümana kırdırıp da, uzaktan gülmek istediğini bilecek.

Suriye’nin kardeşimiz olduğunu bileceğiz, Irak’ın kardeşimiz olduğunu bileceğiz, İran’ın kardeşimiz olduğunu bileceğiz, Kafkasya’nın kardeşimiz olduğunu bileceğiz, Boşnakların kardeşimiz olduğunu bileceğiz; ona göre davranacağız, çalışacağız. Bu sene böyle olsun; ileriye doğru hazırlığını yapacaksın, sen onlarla dostluğunu pekiştireceksin, zulme fırsat vermeyeceksin.

Adam zalim! NATO donanması Adriyatik’te, gık çıkarmıyor. Müslümanlar öldürülürken gık demiyor. Müslümanlar bir adım giderse hop ortaya çıkıyor; “Ben varım!” diyor, “Birleşmiş Milletler” diyor, bilmem ne diyor.

Nerede birleşmiş? Siz “Birleşmiş Milletler” nasıl birleşmişsiniz? Kalleşlikte birleşmişsiniz oyun oynamakta birleşmişsiniz, müslümanları yok etmekte birleşmişsiniz. O zaman müslümanlar aklını başına toplayacak. Ona göre, ileriye

dönük tedbir alacak. Tedbir alamazsanız siz de tehlikedesiniz.

Yarın Bosna Hersek gibi Çeçenistan gibi, sizin çocuklarınız da tehlikede. Çünkü orayı hallederlerse İstanbul'u isteyecekler. İstanbul'u zaten istiyorlar.

“—İstanbul'u bir beynelmilel şehir yapalım!” diyor. Bu ne demek?

“—Yunanistan'a verelim!” demenin gizli şekli.

Hani Roma'da papalık ayrı bir devlet ya, papa devlet reisi... Türkiye elçisi var, Fransa elçisi var ya hani. Papalık o kaşık kadar yerde, nasıl bir devlet başkanı oluyor ve oraya büyükelçi tayin ediliyor?

Hıristiyanların Papa'yı tutmasından. Hıristiyan Papasını iyi tuttuğundan, iyi desteklediğinden bütün devletler onu devlet olarak kabul ediyor, kaşık kadar yere büyük elçi gönderiyor. Vatikan Cumhuriyeti'ne büyük elçi gönderiyor. Türkiye Vatikan büyük elçisi, Irak Vatikan Büyükelçisi, bilmem ne...

Mısır ülkesi birleşmiş milletlere gönderdiği *Butros Butros Galli* hıristiyan, İslâm düşmanı... Sen bu adamı, azılı İslâm düşmanını, papazı niye Mısır'ın baş temsilcisi olarak, Birleşmiş Milletler'e gönderdin? Mısır İslâm ülkesi değil mi?

Değil! Yönetimi değil. İki babası da Butros olduğundan Butros Butros Galli deniliyor. Galiba Osmanlılar babasını cezalandırmış; ondan Osmanlılara kızıyor. Bir hainlik yapmış,

Osmanlı devletine hıyanet etmiş.

Onun için o hıristiyanlar nasıl papalarına desteklerinden, cümle cihanı tutmaya çalışıyor. Müslüman da din âlimlerini destekleyecek, dinini yüce tutacak, ezdirmeyecek. Orada, İslâm âlemindeki bir cami yıkıldığı zaman, elli tane kiliseye aynı şeyi yapacaksın veya yapacağını bildiği için o camiye dokunamayacak. Veya orada bir camiye hücum olduğu zaman, bütün İslâm ülkeleri kalkacak, donanmalarıyla Sırbistan'ın üstüne gidecek, NATO araya girecek:

“—Dur, biz hallederiz. Yapmayın, etmeyin, eylemeyin, tamam, bu sefer bir kaza oldu, biz tamir edelim.” filan diyecek.

Müslüman o hassasiyeti göstermediğinden yapıyorlar. Sizin kusurunuz, bizim kusurumuz. Bütün Alem-i İslâm'ın kusuru.

Rumlar, Türklerle mücadele ediyor, gidiyor Suriye'yle anlaşma yapıyor. Suudi Arabistan'la arası iyi, Mısır'la can ciğer kuzu sarması dost. Mısır'ın kabahati, Suriye'nin kabahati, o seni ayırıyor, öteki İslâm ülkelerini birbirine düşürüyor.

Sana düşmanlık yapıyor; Mısır'a, Suriye'ye gülüyor. Ticareti var, menfaati var. Mısır'daki müslüman olarak o zaman sen de gevşiyorsun. Halbuki kaşını çatacaksın;

“—Yok, öyle yağma yok, sen Türkiye'ye o oyunu oynadıkça ben seninle ticaret de yapmam, senin bu tebessümüne de yüz vermem!” diyeceksin.

Müslümanlar böyle birlik olduğu zaman o da

müslümana saldıramayacak: “Arkadaş, dünya üzerinde iki milyar müslüman var, her dört kişiden bir tanesi müslüman. Onların da hakkına saygı göstermemiz lazım.” filan diyecek.

Sen dinine saygı göstermeye onları mecbur etmediğin için, çalışmadığın için, onlar her yerde müslümanları eziyor. Ama onların bir tanesine bir şey olsa, cümlesi ayağa kalkıyor, hepsi birden ayağa kalkıyor.

Bak Türkiye’yi parçalamak için hepsi müttefik. Neden?

“—Parçalayalım, bu müslüman ülke parçalan-sın.” diye düşünüyor.

Börek gibi bölelim, baklava gibi yiyelim; istediği o. Baklava gibi tatlı bir ülke. İzmir tarafını kes; yağlı tarafından bu tarafa ver. Van tarafını kes; Kuzey’i şuna ver, Güney’i buna ver...

“—Ne oluyor, hayrola ne oluyor?”

“—Paylaşıyoruz!”

“—Öyle şey olur mu? Paylaştıracak mıyız, öyle yağma var mı? Ne oluyor? İstanbul beynelmilel bir şehir olacakmış; İstanbul’un statüsü değişir mi? Öyle saçma şey mi olur? Yıkarım alimallah, cümle cihanı yıkarım. Sen benim ne olduğumu daha bilmiyorsun!”

Öyle diyecek müslüman; o zaman o da haddini bilecek. Çalışacak sonra, harıl harıl çalışacak.

Misyonerlerin hepsi Afrika’da çalışmıyor mu? Anadolu’da harıl harıl gezmiyor mu? Kuzey Irak’ta cirit atmıyor mu? Kürtleri kışkırtmıyor mu? Anadolu’nun her yerinde oyun etmiyor mu?

Sen niye İslâm'ı yaymak için çalışmıyorsun? Bak Avrupa kolluyor; kendi adamlarını, din adamlarını Amerika kolluyor.

Büyük oyunlar var, muhterem kardeşlerim! Aklını başına toplayacaksın.

Bu hadîs-i şeriften çok şeyler öğrendik. Peygamber Efendimiz bildirmiş, müjdelemiş. Ne zaman müjdelemiş?

İslâm'ın, müslümanların sıkıntıda olduğu zaman müjdelemiş:

“—Korkmayın iyi şeyler olacak.” demiş.

Evet, iyi şeyler oldu ama herkes İslâm için canını verdi. Şehid olmak için orduya gitti. Müslümanlar savaşa çağrıldığı zaman, güle oynaya gittiler de, öldüler, şehid oldular, İslâm öyle gelişti.

Tam evlenmiş, nikâh günü, düğünü de yapılmış, gerdeğe girecek adam, güvey. Düğünü yapıldı, gündüz gerdeğe girecek, keyfine bakacak. Sokakta tellal seslendi:

“—Müşrikler geliyor! Müşriklerle savaşmak için herkes silahını alsın, çıksın!”

Daha gelinin yanına gitmeden o güvey de çıktı. Uhud harbinde çarpıştı, şehid oldu. Güveyken, gelinin yanına gitmeden, savaşa gitti. İslâm böyle ilerledi.

Peygamber SAS Efendimiz kendi kızlarını Mekke'de bıraktı, yüreği parçalana parçalana Medine'ye gitti. Kendi kızını binekten düşürdüler, alaşağı ettiler, bebeğini düşürttüler, kanama yaptırttılar, üç sene kanaması devam

etti, ondan vefat etti.

Peygamber Efendimiz az mı ızdırıp çekti, güzel bir gün mü gördü? Her zaman sıkıntı çekti, Allah rızası için çalıştı. Sahabe-i Kiram öyle çalıştı.

Ebû Eyyüb el-Ensârî Hazretleri ihtiyar halde buraya geldi, İstanbul'u fethetmek için gayret sarf etti.

“—Allah rızası için hicret etmek lazım, hicret etmeyenlerin yeri cehennem olacak!” diye âyet-i kerîme indi; hicreti anlattığımız akşam ben burada okudum ama izahına vakit olmadı.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا
فِيمَ كُنْتُمْ، قَالُوا كُنَّا

مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ، قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ
وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا، فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ
وَسَاءَتْ مَصِيرًا

(النساء: ٩٧)

(Inne'llezîne teveffâhümü'l-melâiketü zâlimî enfüsihim kâlû fîme küntüm) [Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken, “Ne işte idiniz?” dediler. (*Kâlû künnâ müstad'afîne fi'lardı*) Onlar, “Biz yeryüzünde çaresizdik.” diye cevap verdiler. (*Kâlû elem tekün ardu'llâhi vâsiaten fetühâcirû fîhâ*) Melekler de, “Allah'ın

yeri geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!” dediler. (*Feülâike me'vâhüm cehennem*) İşte onların barınağı cehennemdir, (*ve sâet masîrâ*) orası ne kötü bir gidiş yeridir.] (Nisâ, 4/97) diye âyet-i kerîme inince, Mekke'deki ihtiyar müslüman İbn-i Damra dedi ki:

“—Vallahi ben bu akşam Mekke'de yatmam, vallahi hicret edeceğim. Hazırlayın torbamı, burada durmam!”

“—Devemi hazırlayın!” dedi, hazırladılar. “Çekin devemi getirin.” dedi, getirdiler. “Bindirin beni deveme.” dedi, deveye binecek hâli yok, hasta, ihtiyar, ama yemin etti:

“—Rasûlullah hicreti emretmiş, gideceğiz Rasûlullah'ın etrafına, kenetleneneceğiz, din için çalışacağız. Artık bu Mekke'de, bu zalimlerin yanında kalamam.” dedi, deveye bindi.

Ne kadar yürüdü?

Umre mescidine kadar, Harem hudutlarına kadar gitti. Orada ruhunu teslim etti, şehid oldu. Yolcu olarak orada vefat etti. O kadar ihtiyar, o kadar halsizdi ama;

“—Vallahi bu gece Mekke'de kalmayacağım.” diye yemin etmişti, kalmadı. Gitti, yolda şehid oldu.

Hakkında ayet indi:

وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ، وَكَانَ اللَّهُ

غُفُورًا رَّحِيمًا

(النساء: ۱۰۰)

(*Ve men yahruc min beytihî mühâciren ila'llâhi ve rasûlihî sümme yûdrihü'l-mevtü*) “Allah’a ve Rasûlü’ne erişmek, kavuşmak için evinden çıkan, sonra yoldayken kendisine ecel yetişip de ölen kimsenin durumu ne olacak? (*Fekad vekaa ecrühû ale'llâhi*) Allah ona sevap verecek, Allah’ın mükâfatına erecek. Mükâfâtı hak edecek!” (*Ve kâne'llâhu gafûran rahîmâ*) [Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.] (Nisa, 4/100)

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Eski insanlar İslâm için neler yaptı. Bugünkü insanlar ibadetleri ite kaka yapıyor, zar zor yapıyor, “Müslümanım.” diyor, İslâm’ın emirlerini tutmuyor, müslümanı korumuyor, İslâm’ı koruyacak çalışma yapmıyor. Var gücüyle çalışacak, bütün gücüyle çalışacak; onu yapmıyor.

Onun için düşmanlar da meydanı boş bulduklarından bütün zulümleri yapıyorlar. Bu zulümlerde kimin suç ortaklığı var? Reaksiyon göstermeyen müslümanların suç ortaklığı var.

Evet, İslâm’ın gelişmesi olduğu gibi, gerilemesinin de olacağını Peygamber Efendimiz hadîs-i şeriflerde bildirmiş. Kâinatın istikbalini Allah ona söylemiş: “Şöyle olacak, kıyamet kopacak, böyle olacak...” diye bildirmiş. Tabi olacak, insanlar böyle sapıtacak, ama biz sapıtan insanlardan mı olalım?

Biz sapıtanlardan mı olalım; Allah'ın dinini bilen, Allah'ın dinine sarılan, Allah'ın dinini savunan iyi müslüman mı olalım?

Kıyamete kadar Allah'ın dinine hizmet eden insanlar var olacak. Onlardan mı olalım? Dinini unutup da Allah'ın cezasına, kahrına uğrayanlardan mı olalım?

Allah'ın dinine hizmet edenlerden olalım! Bunun için malımızla canımızla çalışmamız lazım. Tercih, dinleyenin.

d. Peygamber SAS Efendimizin Seçilmesi

İbn-i Asâkir'in rivayet ettiği bir hadîs-i şerif. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى الْعَرَبَ مِنْ جَمِيعِ النَّاسِ، وَاصْطَفَى
قُرَيْشًا مِنْ

الْعَرَبِ، وَاصْطَفَى بَنِي هَاشِمٍ مِنْ قُرَيْشٍ؛
وَاصْطَفَانِي، وَاخْتَارَنِي

فِي نَفَرٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي: عَلِيٌّ وَحَمْزَةٌ وَجَعْفَرٌ
وَالحَسَنُ وَالحُسَيْنُ

(كر. عن حبشى بن جنادة)

² İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XIV, s.172; Habeşî ibn-i Cünâde RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.756, no:33680; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.455, no:6669.

RE. 86/3 (*Inna'llàhe'stafe'l-arabe min cemî'n-nâsi, ve'stafâ kureyşen mine'l-arabi, ve'stafâ benî hâşimin min kureyşin; va'stafânî ve'htârenî fî neferin min ehli beytî: Aliyyün ve hamzetün ve ca'ferün ve'l-hasenü ve'l-huseynü.*)

(*Inna'llàhe'stafe'l-arabe min cemî'n-nâs*) “Bütün insanların arasından Allah Arapları seçti.”

Istıfâ etmek, “sâfîleştirmek” demek. (*Istafe'l-arabe min cemî'nnâs*) “İnsanları süzdü, içinden Arab'ı müstesna bir kavim olarak seçti.” Tamam. Sonra?

(*Ve'stafâ kureyşen mine'l-arabi*) “Arap kavmi içinden de Kureyş'i süzdü. Süzmesi, en güzidesi, kıymetlisi olarak Kureyş'i seçti. (*Va'stafâ benî hâşimin min kureyşin*) Benim sülalem olan Benî Hâşim'i de, Kureyş'in içinden süzdü, seçti, ortaya koydu. (*Va'stafânî*) Sonra Kureyş'in, Benî Hâşim'in içinden beni seçti.”

Onun için Rasûlüllah'ın bir adı nedir? Mustafa'dır. Muhammedi Mustafa. Birçok sıfatları var, bir sıfatı da Mustafa... *Mustafa* ne demek? “Süzülüp seçilmiş” demek.

Allah Rasûlüllah'ı seçti, nasıl seçti?

İnsanların içinden Arab'ı seçti. Arab'ın içinden Kureyş'i seçti. Kureyş'in içinden Benî Hâşim'i seçti. Benî Hâşim'in içinden Rasûlüllah Efendimiz'i seçti.

(*Ve'htârenî*) “Beni ihtiyar etti.”

Ihtiyâr da “hayırlısını tercih etmek” demek.

(*Fî neferin min ehli beytî*) “Beni Kureyş’in içinden seçti ama etrafımda bana destek olacak insanları da tayin ederek seçti.”

Kim onlar? (*Aliyyün*) Hz. Ali... (*Ve hamzetün*) Hz. Hamza... Uhud’da şehid olan Efendimiz. (*Ve ca’ferün*) Hz. Ca’fer...

Ca’fer kim? *Ca’fer-i Tayyar* Hazretleri. Peygamber Efendimiz onun cennette uçtuğunu gördüğü için, bu Cafer’in lakabı Cafer-i Tayyardır.

Tayyar ne demek? *Tayyâre* gibi “uçan” demek. Peygamber Efendimiz, Medine’den onun şehid olup da cennette uçtuğunu haber verdi.

“—Müslümanlar harbe giriştiler, bayrak falancanın elinde...”

Kuzeyde, Tebük tarafında Mûte’de savaş oluyor. Efendimiz Medine’den anlatıyor. Peygamberlik gözüyle, Allah’ın lütfuyla Medine’den görüyor:

“—Şimdi bayrak şunun elinden düştü, şehid oldu, ötekisi aldı, sonra ötekisi aldı, sonra ötekisi aldı.”

Adıyla, sanıyla, sırayla kimlerin bayrağı elden ele alıp şehid olup düşürdüğünü bildirdi. Cafer-i Tayyar Hazretleri orada şehid oldu.

Habeşistan’a hicret edildiği zamanda Kureyş Habeşistan’a adam göndermişti:

“—Kureyş’ten buraya sığınan bu adamları, senin ülkende barındırma ey Habeş imparatoru! At bunları ülkenden, bunlar fena insanlardır, bunlar bizim dinimize çatıyorlar, senin dinine de çatıyorlar, Hz. İsa’nın da

aleyhinde konuşuyorlar.” filan diye imparatora gammazladılar.

Cafer-i Tayyar Hazretleri, oraya gitmiş müslümanların mümessili olarak kalktı, söz istedi, dedi ki:

“—Ey Hükümdar! Biz basit bir topluluktuk. Zalimdik, birbirimize hücum ederdik, yağmalar dık, esir alırdık, öldürürdük, kız çocuklarımızı gömerdik, putlara tapardık. Hz. Muhammed geldi, bize Allah’a tapmamızı söyledi.

Hz. İsa hakkında bizim inancımız şudur: ‘Hz. İsa Peygamberdir, Allah’ın oğlu değildir, Allah’ın kuludur. Meryem, Allah’ın kuludur, iyi insandır. Zina yapmış bir insan değildir, namusludur, iyi insandır, mübarek bir insandır. Hz. İsa da, Allah’ın kulu ve Peygamberidir. Hz. İsa’ya inmiş olan asıl İncil Allah’ın hak kitabıdır, sonra bozulmuştur. Bizim inancımız budur.’” diye söyleyince, Habeş İmparatoru dedi ki:

“—Siz haklısınız. Ben de bu kanaatteyim.” dedi.

Cafer-i Sadık’ın işaretleriyle, izahatıyla, anlatmasıyla, tatmin oldu, müslüman oldu. Kureyşlileri kovdu İmparator Necaşî; “Defolun!” dedi. Hediyeler getirmişlerdi:

“—Alın hediyelerinizi kabul etmiyorum!” dedi.

Müslümanlara:

“—Siz benim ülkemde istediğiniz kadar kalabilirsiniz.” dedi.

Onlar bir müddet Habeşistan’da kaldılar, sonra döndüler, Peygamber Efendimiz’in yanına Medine’ye geldiler. Sonra Mekke fethedildi.

Mekke fetholunduktan sonra müslümanların işi ne oldu? Cihad oldu. Mekke fetholunduktan sonra hicret bitti, hicret kalmadı, cihad başladı, cihad oldu. İslâm'ı yaymak için cihad ettiler, cihad ettiler...

Tabi bu Medine'deyken, o sefer (Mute seferi) olduğu zaman Cafer-i Tayyar, ordu komutanı olarak oraya gitmişti. Orada şehid oldu. Efendimiz, onun cennette uçtuğunu gördüğünden "Cafer-i Tayyar" diyorlar. Lakabı odur, Cafer-i Tayyar Hazretleri.

Hz. Ali, Hz. Hamza, Hz. Cafer-i Tayyar, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin. Peygamber Efendimiz var; etrafında da böyle mübarek insanlar var.

Peygamber Efendimiz, Hz. Hamza'yı çok severdi. Çok babayiğitti, çok kahramandı. Uhud harbinde çok kahramanca çarpıştı. Arkasından geldiler, şehid ettiler. Yoksa kimse yanına yanaşamıyordu, devirip geçiyordu. Nice kahramanlıklar göstermişti.

Şehid olacakmış, nasibi öyleymiş. Birisi arkadan pusu kurdu, fırsat kolladı, arkadan saldırdılar, erkekçe yapamadılar. Sonradan onu öldüren şahıs da müslüman oldu. Ona da bir şey diyemiyoruz, ne yapalım? Sonradan müslüman oldu. Allah müslüman olunca eski günahları affediyor.

Peygamber Efendimiz; "Allah, bunları benimle beraber, benim grubum olarak seçti." diyor. Tabi biz onları seviyoruz. Medine'ye gittiğimiz zaman Uhud'da Hz. Hamza'yı ziyaret ediyoruz; o orada...

Hız. Ali Efendimiz'i seviyoruz, başımızın tacı.
Hız. Ali'yi, alevîler bizim kadar sevemez. Neden?

Seviyorsa Hız. Ali gibi yaşasın. Hız. Ali Efendimiz namaz kılıyordu, İslâm'ın emirlerini tutuyordu, İslâm için çarpışmıştı. Müslümanları bölmek için ayrılık gayrılık çıkarmamıştı. Hız. Ali Efendimiz, caminin karşısında cem evi yapmamıştı. Kadın erkek bir arada folklorik oyun oynamamıştı.

Onun için Hız. Ali'ye sevgi besleyen alevî kardeşlerimiz, aklını başına toplasın. Bu iş folklorla olmaz, bu iş sünnelere düşmanlıkla olmaz. Bu iş böyle ayrılık gayrılıkla, Batılıların oyuna gelip de Türkiye'yi zayıflatmaya çalışmakla selâmete gitmez, doğru bir tarafa gitmez.

Hız. Ali Efendimiz benim ceddim. Başımızın tacı. Severiz, sevmez olur muyuz?

Ama seven insan yolunda gider.

Hız. Ali Efendimiz namaz kılıyor muydu? Hız. Ali Efendimiz oruç tutuyor muydu? Hız. Ali Efendimiz içki içer miydi? Hız. Ali Efendimiz, kadın erkek oynatmış mı? Hız. Ali Efendimiz, cem evi yapmış mı? Âyin-i cem yapmış mı? Hız. Ali Efendimiz, sünnelere düşmanlık etmiş mi? Hız. Ali Efendimiz'in düşmanı sünneler mi?

Hız. Ali Efendimiz'in düşmanı Emevîler! Biz Emevî miyiz de bize düşmanlık besliyorsun? Emevî değiliz ki biz, sünniyiz. Peygamber Efendimiz'in sülalesine sevgi, bizim esasımız. Bizim İmam-ı Âzam Efendimiz, ehl-i beyte olan sevgisinden hapse girdi, şehit oldu. Aklınızı başınıza toplayın,

Van, GAP bölgesi, barajlar, Harran ovası, İskenderun, Adana, hepsi Ermenilere verilecek. Ermeniler Kafkaslardan, Akdeniz'e çıkacaklar, Karadeniz'e çıkacaklar Trabzon'u da alacaklar, Büyük Ermenistan'ı kuracaklar.

Nasıl yapacaklar bu işi? Kürtleri kandırarak yapacaklar; plan bu. Bu işi bilen biliyor, yazan yazıyor, takip eden ediyor.

Evet, Hz. Ali Efendimiz, Hz. Hamza Efendimiz, Cafer-i Tayyar Efendimiz, Hz. Hasan Efendimiz, Hz. Hüseyin Efendimiz.

Hz. Hasan Efendimiz, zehirlenmiş, öyle şehid olmuş.

Hz. Hüseyin Efendimiz, ne zaman şehid oldu?

On muharremde şehid oldu. Kerbelâ'da şehid ettiler.

Neden? Politik hırstan. Irak'a giderse Iraklılar onu halife yapacaklardı. Emevîler o işe razı olmadıkları için yolunu kestiler, ailesiyle, masum çocuklarıyla şehid ettiler.

Onun için burada dokuz muharrem Perşembe günü, dört gün sonra Mevlid okuyacağız, hatim indireceğiz. Hz. Hüseyin Efendimiz'e ve orada vefat etmiş mübarek, masum, müslümanlar için hatim indireceğiz.

Neden? Hz. Hüseyin Efendimiz, başımızın tacı.

Ama öyle "Alevîyim." deyip içki içmek yok. "Alevîyim." diye, kadın erkek oynamak yok. "Alevîyim." diye, namaz kılmamak yok. Camiye gelmemek yok, oruç tutmamak yok, ateist olmak yok.

“—Ben alevîyim.” diyor, “Ateistim.” diyor. Alevîlikle, ateistlik olmaz. Alevî isen müslümanısın, ateist değilsin. Ateistsen müslüman da değilsin, alevî de değilsin, cennetlik de değilsin, hiçbir şey değilsin.

Öyle yağma yok! Milleti de kandırıyorlar. Neden kandırıyorlar?

İçlerinden çıkmış işte, ayrı bir kültür, ayrı bir bilmem ne filan.

“—Bize karışmayın, fazla kızdırırsanız Hristiyan oluruz.” diyor, tehdit ediyor.

Sen kimi tehdit ediyorsun?

Sen demek istiyorsun ki; “Benim üstüme çok varma, beni kızdırırsan ateşe balıklama atlarım, cehennemlik olurum!” diyorsun. Biz; “Sen cehennemlik olma!” diye gayret ediyoruz.

Peygamber Efendimiz SAS Mekke’deyken on muharremde oruç tutardı. Neden?

İbrahim AS’ın İsmail AS’ın neslinden geldiğinden o günün mübarek olduğunu biliyor. Kureyşliler de oruç tutarlardı. Medine’de de baktı ki yahudiler de tutuyor.

“—Niye tutuyorsunuz?”

“—Firavun’dan kurtulduğumuz günün hürmetine tutuyoruz.” filan deyince, Peygamber Efendimiz müslümanlara dedi ki;

“—Siz muharrem orucu tutacaksanız, dokuzuyla onunu tutun veya onuyla on birini tutun. Tam Yahudilere benzemeyin, onları taklit olmasın.”

“—Biz Hz. Musa’ya sizden daha yakınız.” dedi

yahudilere.

Evet, biz müslümanlar Hz. Musa'ya yahudilerden, şu İsraililerden daha yakınız. Neden?

Hz. Mûsa şimdi hayatta olsa "Nedir bu zalimlik?" diye o İsraililere neler yapar, biliyor musunuz?

Müslümanın elini taşa koyuyorlar, üstüne taş vura vura kemiklerini kırıyorlar, orada boyuna müslümanları öldürüyorlar. Hz. Mûsa bu işe razı gelmez, bu zulmü istemez. Onların inançlarındaki kusurlarından dolayı da onları kızgın...

Onların bir kısmı âhirete inanmıyor. "Cennet de, cehennem de bu dünyada." diyenler var içlerinde. İnançları bozuk.

Onun için Hz. Peygamber Efendimiz buyurdu ki; "—Hz. Mûsa bize sizden daha yakındır. Elbette onun şeriatine göre, böyle bir şey varsa biz de yaparız." dedi.

Ama dokuz muharrem, on muharrem veya on muharrem, on bir

muharremde oruç tutarız. Veyahut dokuz, on, on bir muharremde üç gün oruç tutarız.

Birinci hadîs-i şerif, İslâm'ın geliyeceğini müjdeleyen bir hadîsi şerifti. Evet, İslâm gelişti, yayıldı. Müslümanlığın gelişim çizgisi biraz aşağı doğru gitti, ama yine yükseleceğiz, peşini bırakmak yok. Bir onda iki, 1.2 milyar müslümanız, dünya nüfusunun dörtte biri biziz.

Kuvvetleneceğiz, yetişeceğiz, modernleşeceğiz, İslâm'a sımsıkı sarılacağız, iyi müslüman

olacağız, yine dünyanın birincisi olacağız, yine o müjde inşaallah bizim için olacak.

Roma'yı fethedeceğiz; Peygamber Efendimiz söylüyor;

“—Şu papanın Roma'sını fethedeceğiz!”

Nasıl fethedeceğiz? Savaşla mı? Hayır!

Yaklaşacağız, gideceğiz, çevreleyeceğiz, kuşatacağiz, *Lâ ilâhe illa'llah, Lâ ilâhe illa'llah, Lâ ilâhe illa'llah* diye diye Roma fetholunacak.

Peygamber Efendimiz böyle diyor. Adamlar *Lâ ilâhe illa'llah*'ı nihayet anlayacaklar, üç demeyecekler, puta tapmayacaklar, haça tapmayacaklar; bu müjdeli.

e. Hastaya Verilen Sevaplar

Bu da müjdeli bir hadis-i şerif.

Bu hadis-i şerifi Deylemî ve Hatib-i Bağdâdî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

أَنِينُ الْمَرِيضِ تَسْبِيحٌ، وَصِيَا حُهُ تَهْلِيلٌ، وَنَفْسُهُ
صَدَقَةٌ، وَ نَوْمُهُ عَلَى الْفِرَاشِ عِبَادَةٌ، وَتَقْلُبُهُ مِنْ
جَنْبٍ إِلَى جَنْبٍ كَأَنَّمَا يُقَاتِلُ الْعَدُوَّ فِي

سَبِيلِ اللَّهِ، يَقُولُ اللَّهُ لِمَلَائِكَتِهِ: اكْتُبُوا لِعَبْدِي

³ Hatib-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.II, s.191, no:613; İbnü'l-Cevzî, *İlel*, c.II,s.865, no:1449; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.311, no:6705; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.99, no:5891.

أَحْسَنَ مَا كَانَ يَعْمَلُ

فِي صِحَّتِهِ؛ فَإِذَا قَامَ ثُمَّ مَشَى، كَانَ كَمَنْ لَ ذَنْبَ لَهُ

(الديلمى، خط. عن أبي هريرة)

RE. 86/4 (*Enînü'l-marîdı tesbîhun, ve sıyâhuhû tehlîlün, ve nefesühû sadakatün, ve nevmühû ale'l-firâşi ibâdetün; ve tekallübühû min cânibin ilâ cânibin, keennemâ yukatilü'l-abdü fî sebîli'llâh. Yekûlu'llâhü sübhânehû li-melâiketihî: Üktübû li-abdî ahsene mâ kâne ya'melü fî sıhhatihî! Feizâ kâme sümme meşâ, kâne kemen lâ zenbe lehû*)

(*Enînü'l-marîdı tesbîhun*) *Enîn*, inlemek demek. “Hastanın iniltisi tesbihtir. Sanki eline tesbih almış da tesbih çekiyormuş gibi, dervişlik yapıyormuş gibi sevap kazanır.

(*Ve sıyâhuhû tehlîlün*) “Feryâdı, ah etmesi tehlildir. *Lâ ilâhe illa'llah* demek gibi sevaptır.”

Hasta bazen bağılıyor ya; “Yandım Allah!” diyor. Acıyor tabi, sancı bir saplanıyor; “Ah!” diyor, ister istemez. Demeyecek ama dayanamıyor. “Ah ah ah!” yapıyor ya, işte o feryadı *Lâ ilâhe illallah* demek gibi sevaptır.

(*Ve nefesühû sadakatün*) “Her nefesi sadakadır.”

(*Ve nevmühû ale'l-firâşi ibâdetün*) Yatağında uyuması, sızması ibadettir.

Çok ızdırab çekti zavallı, şimdi iğneyi bastık buduna, ondan sonra uyudu. Uykusu ibadet.

Kendinden geçti, mışıl mışıl uyuyor, alını boncuk boncuk ter, tamam, ibadet sevabı alıyor.

(Ve tekallübühû min cânibin ilâ cânibin keennemâ yükàtilü'labdü fî sebîli'llâh)

“Yatakta bir o tarafa, bir o tarafa dönmesi, sanki kul Allah yolunda cihad ediyor gibi sevaptır.”

(Yekülü'llâhu sübhânehû li-melâiketihî) Allah Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri meleklerine buyurur ki:

(Üktübû li-abdî ahsene mâ kâne ya'melü fî sıhhatihî) “Şu kulumun sıhhatliyen yaptıği ibadetlerin en güzellerini yapıyormuş gibi, şimdi buna sevap yazın!”

Camiye giderdi ya, hatim indirirdi ya, oruç turtardı ya, tesbih çekerdi ya, erkenden camiye tıpış tıpış gelirdi. Burada cüz okunur, onu dinlerdi ya. Hani böyle sıhhatliyen, ne ibadet ehli bir adamdı ya. Tamam, “Ey meleklerim! Onun en güzelini; hangi gün en güzeli, en sevaplı ise onu yapıyormuş gibi yazın! Sıhhatliyen yaptıği şeyleri yapıyormuş gibi, sevapları defterine yazın!”

“—Camiye gitti, hatim indirdi, oruç tuttu, sadaka verdi, kabir ziyareti yaptı, hayır yaptı, hasenât yaptı, gibi o sıhhatliyen yaptıği şeyleri, hangi gün en iyiye, en güzelini yapıyormuş gibi yazın!” buyurur meleklerle, Allah-u Teâlâ Hazretleri.

(Feizâ kâme ve meşâ) “Hastalığı geçip, iyi olup yataktan kalkar da yürürse; *(kâne kemen lâ zenbe lehû)* hiç günahsız insan gibi olur.” Günahları silinir, Allah hepsini siler. Defterde

günah kalmaz, hepsini siler. Hiç günahsız gibi olur. Başka rivayetlere göre; “Anasından doğduğu gün gibi olur.”

Başka hadis-i şeriflere göre, Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurmuş ki: (*Feste’ni fi’l-amele*) “Günahlarının hepsi silindi, haydi işe yeniden başla! Eskiler silindi, bundan sonra günah işleme!”

O bakımdan hastalık, insanın günahlarını temizleyen, affettiren, bağışlatan, bir sebep oluyor. İnsanlar bazen hastalanır bazen sıhhatli olur. Hastalığın bazısı küçük olur, bazısı büyük olur, bazısı amansız olur.

Onun zamanına yetişmiş, derviş kardeşlerimiz, ağabeylerimiz Bizim Hasib Efendimiz’i anlatıyor. Misafirler geldiği zaman güleç güleç konuşurmuş onlarla, sohbet edermiş. “Allah’a ısmarladık” deyip, en son misafir evinden çıktı mı, başlarmış inlemeye.

Misafirin yanında gık demezmiş, ızdırabını, hastalığını hiç belli etmezmiş. Prostatı varmış; herkes gittikten sonra inim inim inlermiş. O zaman serbest kalıyor.

Hastalıktan sevap kazanmanın çaresi nedir?

Şikâyet etmemek, sabretmektir. Bazen amanlı hastalık olur, bazen amansız hastalık olur. Allah bazen; “Günahları affolunsun.” diye, yatakta uzun zaman yatırır, öylesi de olabilir.

Tabii biz Allah’tan ne istiyoruz? Âfiyet istiyoruz, sıhhat istiyoruz, selâmet istiyoruz, huzur istiyoruz, mutluluk istiyoruz, sıhhat afiyetle

yaşamak istiyoruz, iman-ı kâmil ile ölmek istiyoruz; “Çok ızdırap olmasın.” diyoruz.

Mehmed Zâhid Kotku Hocamız da kendi üslubuyla öyle dua ederdi:

“—Yâ Rabbi! Az ağrı, âsân ölüm, kâmil bir iman ile çene kapayıp göz yummayı nasib eyle...” derdi.

Ölümün de çeşidi var; günlerce çırpınır durur, adamın canı çıkmaz. Kimisinin canı zor çıkar.

Az ağrı. Ağrı sızı yok. Az ağrı, kolay, âsân bir ölüm ve kâmil bir iman ile Rabbimiz, kelime-i şehâdet getire getire ölmeyi nasib etsin...

Hocamız odasında yatıyordu. Başucundaydık. Öğleye yakın bir saatte, başı şöyle oluverdi. *Innâ li'llâhi ve inna ileyhi râciûn...*

Bir hafta önce Hicaz'dan gelmişti, hemen üç dört gün sonra yatağa düştü, ondan sonra da hani; “Üç gün yatak, dördüncü gün toprak...” demiş dedelerimiz, öyle oldu, iki üç gün yattı.

Bir gün hasta bakıcıyı banyoda ağlarken gördüm. İdrarını yaptırmışlar; sırf kan. Hasta bakıcı onu gördü, vaziyeti anladı. İdrarı sırf kandı.

Ne demek? Böbrek vazife yapmıyor. Baktım, banyoda ağlarken gördüm. Kendisi odada yatıyor da, şişeleri banyoya getiriyorlar yıkıyorlar. Hasta bakıcıyı orada ağlarken gördüm. Vaziyeti öyle anladım.

Az ağrı, âsân ölüm, kâmil bir iman ile ölmek. Tabi bazen ölüm olur, Allah çektirmesin, dert verip derman aratmasın. Kimseye muhtaç eylemesin, kapı kapı gezdirmesin, merde

namerde el açtırmasın.

Eskiler ne güzel dualar etmiş böyle, candan, hayat tecrübesi olan, süzme, güzel güzel dualar etmişler.

Bu hadîs-i şeriften ne anlıyoruz? Hasta olabilirsin.

“—İyi insanlar da hasta olur mu? Evliyâ da hasta olur mu?

Allah’ın Peygamberleri hasta olur mu?”

Olur ya, sevabı çok. Sevap kazandırmak için Allah bazen onları böyle hasta eder Hasta yatar; aylarca, yıllarca hasta yatanları olur. Hasta yatabilir, olur.

“—Allah’ın sevgili kulu da ızdırap çeker mi?”

Çeker. Eyyûb AS’ı duymadın mı sen?

“—On sekiz yıl hasta olmuş.” diye rivayet var.

Hadi on sekiz olmasın, güzel hatırın için on iki yıl olsun, hadi biraz daha tenzilat yapalım sekiz yıl olsun, hadi biraz daha yarıya indirelim dört yıl olsun, yahu dört yıl olsa, üç yıl olsa bile az mı?

Senelerce bütün vücudu yara olmuş, şehirden çıkarmışlar. Eyüp AS’ı çöplüğe, mezbeleye atmışlar. İnsanların yanında değil. İnsanlar yanına yanaşamıyormuş, çöplüğün başına geliyorlarmış, “Yazık, adamcağız çok fena!” diye uzaktan acıyarak bakıyorlarmış.

“—Bize de bulaşır.” diye korkularından yanına yanaşamı- yorlarmış. Senelerce sabretmiş. Vefalı hanımı, mübarek hanımı — Allah şefaathlerine erdirsin— yanına gelir gidermiş,

yiyecek verirmiş. Ne ızdırıp!

Ama Eyyûb AS sabredermiş, gık demezmiş. Tenini kurtlar yermiş, kurtlanmış. Kurtlar düştükçe onun üstüne koyarmış. Malı varmış, Allah malını almış. Evladı varmış, evlatlarının hepsi gitmiş. Sıhhati varmış, sıhhati gitmiş; hepsine sabretmiş.

Eyyûb AS sabır timsali, mübarek insan! Bazen öyle olur, bak Allah'ın sevgili kulları neler çekiyor?

Sen de ne yapacaksın? Her zaman sıhhat isteyeceksin, âfiyet isteyeceksin.

En güzel dua ne:⁴

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ، فِي الدِّينِ
وَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

(*Allâhümme innî es'elüke'l-afve ve'l-âfiyeh, fi'd-dîni ve'd-dünyâ ve'l-âhireh*) “Yâ Rabbi, ben senden dinde, dünyada ve ahirette af ve afiyet isterim. Hem dinim, itikadım sağlam olsun, bozuk olmasın, kafam yamuk olmasın, kalbim kara olmasın; hem de dünyam güzel olsun, dünyada da sıkıntı çekmeyeyim.”

⁴ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.738, no:5074; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1273, no:3871; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.25, no:4785; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.241, no:961; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.243, no:698; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.343, no:13296; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.35, no:29278; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.145, no:10401; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.264, no:837; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Allah saklasın Sırp'ın eline düşsem, Ermeni'nin, Rum'un, zulmüne uğrayan o insanlar Trakya'dakiler Çeçenistan'dakiler, Sırbistan'dakiler, Bosna Hersek'tekiler... Allah imdatlarına yetişsin, yardımcı olsun.-

“—Hem dünyam iyi olsun, hem de âhiretim. En mühimi ahiret ama hem dünya hem ahiret. Hem rûhen, hem bedenen, hem sıhhaten...”

“—Allah sıhhatli, âfiyetli eylesin!” diyoruz.

Diyoruz ama bizden istemek, Allah'tan da takdir etmek. Nasıl takdir ederse...

Bazen hastalık, bazen acı hastalık, bazen ızdıraplı hastalık, ne yapacaksın? Şikâyet etmeyeceksin, tahammülsüzlük göstermeyeceksin, tepenin taşı atmayacak, mandal pıt diye patlamayacak, çıkmayacak. Haddini bileceksin; “Sevaplar kaçmasın.” diye sabredeceksin.

Doktor kardeşlerimiz bu hadîs-i şerifi yazsınlar, çoğaltsınlar, hastalarına versinler. Hastanede ilaçtan evvel; “Sana bir şey vereceğim.” desin, alsın bunu versin, hasta da biraz mütesellî olsun, değil mi?

Allah hepinizden razı olsun...

Fâtiha-ı şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
04. 06. 1995 - İskenderpaşa Camii

Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.

